

1WYROK

2WIMIENIU

2.1RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2.2.0.0.0.1 Dnia 1 lipca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Małgorzata Ziółcka

Protokolant: prot. sąd. Natalia Komorniczak

przy udziale -

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2020 roku

sprawy **B. W.** obwinionego o popełnienie wykroczeń z art. 86 § 1 k.w., art. 94 § 1 k.w. i art. 92 § 1 k.w.

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 3 grudnia 2019 roku sygnatura akt II W 329/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w następujący sposób :

1. uchyla punkt 1 zaskarżonego wyroku,

2. uniewinnia obwinionego B. W. od zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 k.w.

3. uznaje obwinionego B. W. za winnego popełnienia wykroczeń opisanych w punktach I i II wniosku o ukaranie, to jest wykroczeń z art. 86 § 1 k.w. i art. 94 § 1 k.w., i za wykroczenia te, na podstawie art. 86 § 1 k.w. w związku z art. 9 § 2 k.w., wymierza obwinionemu karę 1.000 (jednego tysiąca) złotych grzywny,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 złotych i wymierza mu jedną opłatę za obie instancje w kwocie 100 (stu) złotych.

/Małgorzata Ziółcka/

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 214/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Sąd Rejonowy w Obornikach, wyrok z 3 grudnia 2019 roku sygnatura akt II W 329/18

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 109 § 2 k.p.s.w. w związku z art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 109 § 2 k.p.s.w. w związku z art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Obraza art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.w.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnej analizy wszystkich zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów, w sposób wolny od błędów natury faktycznej oraz logicznej i w zgodzie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, kategorycznie i prawidłowo ustalając, iż obwiniony B. W. dopuścił się wykroczeń z art. 86 § 1 k.w. i z art. 94 § 1 k.w. oraz czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 k.w., choć w tym przypadku Sąd Okręgowy podzielił stanowisko obrońcy obwinionego, że w zakresie tego czynu brak podstaw do przypisania obwinionemu winy. Na wstępie wskazać należy, że gdy podnoszony jest zarzut obrazy przepisów postępowania, o którym mowa w art. 438 pkt 2 k.p.k., recypowanym do kodeksu postępowania w sprawach		

o wykroczenia, to należy pamiętać, że niezbędnym jest wykazanie nie tylko naruszenia przez sąd przepisów procedury karnej, ale także wykazanie wpływu tego naruszenia na treść wyroku.

Istnieje ścisły związek pomiędzy zarzutem obrazy przepisów postępowania a zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.). Ścisłe powiązanie tych dwóch rodzajów zarzutów polega na tym, że w prawidłowo sporządzonej apelacji nie mogą występować jedynie zarzuty obrazy przepisów postępowania, gdyż konsekwencją ich naruszenia jest błąd w ustaleniach faktycznych, wynikający bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź to z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd „dowolności”).

W wywiedzionej w niniejszej sprawie apelacji, obrońca obwinionego podniósł zarzuty zarówno obrazy przepisów postępowania, jak i błędu w ustaleniach faktycznych.

Odnosząc się zaś do apelacji, Sąd Okręgowy wskazuje, iż – wbrew zarzutom apelacji – Sąd Rejonowy dokonał oceny zebranego w sprawie i w całości ujawnionego materiału dowodowego w sposób czyniący zadość dyrektywie wyrażonej w art. 7 k.p.k., a także w przepisach art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. i w konsekwencji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Natomiast argumenty sformułowane we wniesionej apelacji stanowią w rzeczy samej jedynie własną ocenę tego materiału dowodowego poczynioną przez skarżącą.

Zarzut apelacji obrazy przepisów postępowania dotyczy naruszenia przepisów art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k., recypowanych do kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Sąd II instancji wskazuje, iż w myśl dyrektywy określonej w art. 7 k.p.k. organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. W myśl zaś z art. 4 k.p.k. organy prowadzące postępowanie karne są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego. Zgodnie zaś z art. 410 k.p.k. podstawę wyroku może stanowić tylko całość okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

W kontekście powyższych zasad zauważyć należy, że Sąd Rejonowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe na co wskazuje nie tylko zawartość akt niniejszej sprawy, ale przede wszystkim lista dowodów w oparciu, o które Sąd I instancji ustalił stan faktyczny sprawy (karta 132 akt). Sąd Okręgowy z kolei, przeprowadzając kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia, nie dostrzegł, aby istniała konieczność, jak i możliwość, przeprowadzenia jeszcze jakiegoś innego dowodu, który pomógłby w ustaleniu przebiegu przedmiotowego zdarzenia.

Następnie Sąd Rejonowy dokonał oceny zebranego w sprawie i w całości ujawnionego materiału

dowodowego i to w sposób czyniący zadość wyżej wskazanym zasadom. Sąd I instancji w jasny i przekonujący sposób przedstawił tok swojego rozumowania. Każdy z ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów poddany został ocenie, która uwzględnia wskazania doświadczenia życiowego i reguły logicznego rozumowania. Potwierdza to analiza akt sprawy i uzasadnienie wyroku, w którym prawidłowo wskazano, jakie fakty zostały uznane za udowodnione i jakie dowody były podstawą ich przyjęcia. Ocena materiału dowodowego nie budzi zastrzeżeń, albowiem nie wykracza poza ramy swobodnej ich oceny, jest dokładna i nie wykazuje błędów logicznych.

Sąd II instancji podnosi w tym miejscu, iż nie jest jego rolą dokonywanie powtórnej drobiazgowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Takowa została bowiem poczyniona przez Sąd rozstrzygający, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie regułami, a Sąd Okręgowy ocenę tę w pełni akceptuje.

Podkreślić jednak należy, iż przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody, w tym w szczególności zeznania świadków B. Z., D. C., P. S., M. G. i M. P., wskazują jednoznacznie, że obwiniony nagle wjechał na jezdnię ul. (...), zajeżdżając drogę B. Z., który musiał gwałtownie zahamować, co spowodowało, że samochód jadący za nim, prowadzony przez D. C., uderzył w tył jego samochodu, a samochód obwinionego otarł się o pojazd B. Z..

Sąd Rejonowy zasadnie uznał za wiarygodne zeznania powyższych świadków. Zeznania te są spójne

i logiczne oraz konsekwentnie odzwierciedlają sekwencję wydarzeń w dniu 24 sierpnia 2018 roku około godziny 13.50 w O. na ul. (...). Pewne zaś pomiędzy nimi rozbieżności, bądź fakt, iż świadkowie ci obserwowali jedynie fragmenty poszczególnych wydarzeń, nie pozbawia ich zeznań waloru wiarygodności, a świadczy o tym, że zeznają wyłącznie to co widzieli i zapamiętali. Gdyby te zeznania był nie tylko zbieżne, ale też w każdym fragmencie zgodne, to na pewno obrona zarzuciłaby uzgodnienie zeznań przez tych świadków.

Argumenty apelacji obrońcy obwinionego B. W. stanowią jałową polemikę z Sądem I instancji, nie prezentując w istocie okoliczności, które mogłyby podważyć poczynione przez ten Sąd ustalenia i oparte na nich orzeczenie. Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, powinna wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia. W sytuacji, w której takowych uchybień nie wykazuje poprzestając, co jest bardzo częstym zjawiskiem, na zaprezentowaniu własnej, nieliczącej się na ogół z wymogami art. 410 k.p.k., ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie sposób uznać, że rzeczywiście sąd I instancji dopuścił się przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia.

Zatem, wbrew odmiennym wywodom skarżącej, kontrola instancyjna nie potwierdziła, aby postępowanie jurysdykcyjne w niniejszej sprawie było obarczone uchybieniami, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku. Sąd I instancji procedował z poszanowaniem wszelkich reguł i zasad postępowania oraz nie

dopuszczył się obrazy przepisów kodeksu postępowania karnego. W toku postępowania zostały wyjaśnione wszystkie istotne dla sprawy okoliczności.

Nadto, wbrew wywodom apelacji obrońcy obwinionego, zaprezentowana przez Sąd I instancji ocena dowodów nie wykracza poza zakreślone przepisem art. 7 k.p.k. granice sędziowskiej swobody ocen. Z kolei analiza treści sformułowanych przez skarżącą prowadzi do wniosku, że skarżąca przede wszystkim kwestionuje obdarzenie wiarą zeznań świadków, w tym przede wszystkim osób wymienionych powyżej, przy jednoczesnym zdyskredytowaniu wyjaśnień obwinionego.

Odnosząc się zatem do zarzutu apelacji obrońcy obwinionego bezzasadnego odmówienia wiary większej części jego wyjaśnień, to - zdaniem Sądu Okręgowego - uznać należy zarzut ten za całkowicie chybiony.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy zwraca uwagę, iż to, że obwiniony w toku niniejszego procesu konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanych mu czynów, nie może z góry wykluczyć możliwości przypisania mu sprawstwa.

Przypomnieć też należy, że dowód z wyjaśnień obwinionego jest poddawany ocenie takiej samej, jak każdy inny zgromadzony w danej sprawie materiał dowodowy. Z tej więc przyczyny wiarygodność złożonych przez obwinionego B. W. wyjaśnień musiała zostać oceniona w kontekście wszystkich okoliczności, w szczególności zaś pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów, uznanych przez

Sąd I instancji za wiarygodne. Wskazać zatem należy, że jeżeli podzieli się stanowisko Sądu I instancji co do wiarygodności zeznań przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków i kompatybilności tych zeznań, to nie ma wątpliwości, że wyjaśnienia obwinionego, iż nie popełnił wykroczenia z art. 86 § 1 k.w., nie zasługują na wiarę.

Reasumując, Sąd Rejonowy - korzystając z uprawnień wynikających z art. 7 k.p.k. - dokonał prawidłowej, swobodnej oceny wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów i wszechstronnie, zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób logiczny i niesprzeczny uzasadnił, które dowody uznał za wiarygodne, a którym odmówił waloru wiarygodności, jednocześnie podając wyczerpujące powody takiego rozstrzygnięcia. Odrzucenie przez sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów, stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów i nie może być uznane za przejaw naruszenia zasady obiektywizmu, która nakazuje zachowanie obiektywnego stosunku do stron procesowych i do obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie. W ocenie Sądu odwoławczego owa zasada nie została w przedmiotowym postępowaniu naruszona. Stanowisko Sądu Rejonowego wyrażone w pisemnych motywach wyroku jednoznacznie wskazuje, iż sąd ten rzetelnie rozpatrzył niniejszą sprawę, zachowując konieczny i nakazany

przez ustawę obiektywizm w stosunku do stron procesowych.

Sąd Okręgowy w tym miejscu raz jeszcze przypomina, że to Sąd I instancji dokonuje oceny materiału dowodowego i na podstawie uznanego przez siebie za wiarygodny materiału dowodowego odtwarza stan faktyczny. Natomiast rolą Sądu odwoławczego jest kontrola rozstrzygnięcia Sądu I instancji pod kątem zgodności odtworzonego stanu faktycznego z ujawnionym materiałem dowodowym, a także poprawności dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny ujawnionego materiału dowodowego. W przekonaniu Sądu II instancji, jeżeli da się wiarę zeznaniom świadków, które Sąd I instancji obdarzył zaufaniem oraz uwzględni pozostały materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, to brak jest miejsca dla powstania jakichkolwiek wątpliwości, a tym bardziej wątpliwości niedających się usunąć, co do sprawstwa obwinionego B. W. w zakresie przypisanych mu wykroczeń.

W tym miejscu przypomnieć także należy, iż nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., czyli rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionego, podnosząc li tylko wątpliwości samej strony, co do treści ustaleń faktycznych, lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony nakaz in dubio pro reo nie są bowiem miarodajne tego rodzaju okoliczności zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich

usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść obwinionego względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy, wątpliwości takie powinien był powziąć. Wskazać zatem należy, iż samo tylko zaprzeczanie obwinionego, że nie dopuścił się on popełnienia zarzucanego mu czynu, nie stwarza sytuacji do oceny której można byłoby zastosować dyrektywę opisaną w art. 5 § 2 k.p.k., skoro sąd oceniający dowody stwierdza wyraźnie, że wyjaśnieniom tym po prostu odmawia wiary, zaś kwestionowane, a newralgiczne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ustalenia, czyni w oparciu o inne, obdarzone zaufaniem sądu dowody. Dopiero zatem wówczas, gdyby także i dowody, którym sąd dał wiarę tworzyły luki w możliwości przyjęcia konkretnego ustalenia, a więc wątpliwości, co do nastąpienia określonych zdarzeń, zaś sąd usunął je w kierunku niekorzystnym dla obwinionego, naruszona zostałaby dyrektywa zawarta w treści art. 5 § 2 k.p.k.

Reasumując, zarówno zarzut obrazy art. 7 k.p.k., jak i zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., okazały się całkowicie chybione.

Wniosek

Zmiana wyroku poprzez uniewinnienie lub uchYLENIE wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność

podniesionego zarzutu obrazy prawa procesowego.		
Lp.	Zarzut	
2.	błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut apelacji obrońcy obwinionego B. W., jakoby przebieg zdarzeń w niniejszej sprawie był odmienny od tego ustalonego przez Sąd I instancji (zarzut błędu w ustaleniach faktycznych) w żadnym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie. Oczywiście jest prawem obrony obwinionego mnożenie, a nawet wyolbrzymianie na każdym etapie postępowania takich faktów i ich ocen, które pozwalają na powątpiewanie w jego winę, pod warunkiem wszakże nieprzeinaczania faktów (lojalności wobec faktów). Sąd Odwoławczy wskazuje, że zarzuty zawarte w apelacji wniesionej w niniejszej sprawie mają na celu wskazaną powyżej linię obrony, a apelująca zmierza do takiego wyolbrzymienia faktów i ich ocen, by uwolnić obwinionego od odpowiedzialności za przypisane mu czyny, nie spełniając jednak warunku lojalności wobec faktów, ustalonych w sposób jednoznaczny przez Sąd Rejonowy i w pełni zaakceptowany przez Sąd Okręgowy, co powoduje, że apelacja obrońcy obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.		

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest immanentnie związany z zarzutami naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania i jest pochodną odmiennej oceny dowodów, dokonanej przez skarżącą w wywiedzionym środku odwoławczym, której Sąd Odwoławczy w żadnej części nie podziela. W przekonaniu Sądu II instancji dowody obdarzone przez Sąd Rejonowy wiarą dawały w pełni podstawę do poczynienia przez tenże Sąd zaprezentowanych w pisemnych motywach wyroku ustaleń faktycznych w zakresie przypisanych obwinionemu czynów.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że o błędzie w ustaleniach faktycznych można mówić tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada zasadom logicznego rozumowania. Zarzut taki mógłby być skuteczny jedynie w razie wykazania, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy, jak również doświadczenia życiowego i logiki dopuścił się sąd orzekający w dokonanej przez siebie ocenie dowodów. Apelacja obrońcy obwinionego B. W. takich wymogów nie spełnia, a jej istota sprowadza się do lansowania odmiennej, opartej jedynie na wywodach obwinionego, wersji zdarzeń, z pominięciem całości przeprowadzonych dowodów, do których odniósł się Sąd Rejonowy. Przedstawiona w uzasadnieniu środka odwoławczego argumentacja jest w istocie dowolną oceną faktów i okoliczności i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie.

Reasumując, kontrola odwoławcza wykazała, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, co do przebiegu zdarzeń. Zaś doświadczenie zawodowe, jak i życiowe, Sądu Okręgowego wskazuje, że w sytuacjach oczekiwania na możliwość wyjazdu z drogi czy ulicy podporządkowanej na trakt główny, często kierowcy tracą cierpliwość, do głosu dochodzą negatywne emocje, wywołując niewłaściwe zachowania, skutkujące nagłym wyjazdem i zajęciem drogi innym uczestnikom ruchu drogowego, co często kończy się kolizją.

Zastrzeżeń Sądu Okręgowego nie budzi również przyjęta przez Sąd I instancji, w oparciu o ustalony stan faktyczny, kwalifikacja prawna czynów obwinionego z art. 86 § 1 k.w. i z art. 94 § 1 k.w. (karty 135 – 137 akt; strony 6- 8 pisemnego uzasadnienia wyroku).

Odnosząc się zaś do zastrzeżeń obrońcy obwinionego wyrażonych w apelacji, iż obwiniony miał uprawnienia do prowadzenia pojazdów i jedynie brakowało mu aktualnych badań lekarskich, to Sąd Okręgowy zacytuje tezę z wyroku Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 19 marca 2019 roku sygnatura akt IV KK 59/19: „Przez brak wymaganych uprawnień określonych w art. 94 § 1 k.w. należy rozumieć zarówno sytuację, gdy dana osoba w ogóle nie uzyskała uprawnień do prowadzenia pojazdu określonej kategorii w sposób wskazany w przepisach ustawy - Prawo o ruchu drogowym, utraciła je w wyniku cofnięcia i musi ponownie ubiegać się o uzyskanie takich uprawnień lub posiadając de facto takie uprawnienia nie może w danej chwili ich realizować

i z nich korzystać z uwagi np. na ich czasowe „zawieszenie”, niepowodujące jednak ich definitywnej utraty”.

Prawo jazdy obwinionego B. W. utraciło ważność w dniu 3 lutego 2018 roku, a więc ponad pół roku przed zdarzeniem. W przypadku obwinionego określony czas ważności jego prawa jazdy związany był ze stanem jego zdrowia. Bez przedstawienia aktualnych badań lekarskich, wskazujących, iż może prowadzić pojazd w ruchu drogowym, obwiniony nie uzyskałby przedłużenia o kolejny okres uprawnień do prowadzenia pojazdu.

Policjant wymaga przy kontroli prawa jazdy, które uprawnia do kierowania pojazdem. Jeśli zauważy, że data ważności dokumentu (punkt 4b) lub data ważności uprawnień (punkt 11) minęła, to podejmuje odpowiednie kroki. Kierowanie pojazdami po upływie terminu ważności dokumentu jest traktowane tak samo, jak jazda bez uprawnień i grozi za to mandat w wysokości 500 złotych.

Przechodząc natomiast do zarzutu popełnienia przez B. W. wykroczenia z art. 92 § 1 k.w., to Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny, gdyż rzeczywiście obwiniony po kolizji zaparkował swój samochód na powierzchni wyłączonej z ruchu, a tym samym nie zastosował się do znaku „P – 21”, a w konsekwencji swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu wykroczenia.

Wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. ma charakter formalny i dla wyczerpania znamion tego wykroczenia wystarczy samo niezastosowanie się do znaku,

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	W pozostały zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Punkt III	Sąd Okręgowy, na podstawie art. 118 § 1 i 3 k.p.s.w., zasądził od ukaranego na rzecz Skarbu Państwa zwrot zryczałtowanych kosztów procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 złotych, a na podstawie art. 3 ustęp 1 oraz art. 10 ust. 1 w związku z art. 21 punkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku opłatach w sprawach karnych, wymierzył B. W. jedną opłatę za obie instancje w kwocie 100 złotych.

7. PODPIS

/Małgorzata Ziolecka/